

ZGODBA O BELEM KROGU

Aleksandra Pinterič



ZGODBA O BELEM KROGU

Pripravila, uredila, oblikovala: Aleksandra Pinterič, prof. RP

Lektura: Silva Nemeš

Izdal in založil: VISTA, zavod za razvoj vrednot Murska Sobota

Februar 2015

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32(0.034.2)

PINTERIČ, Aleksandra

Zgodba o belem konju [Elektronski vir] / Aleksandra Pinterič. - El. knjiga. - Murska
Sobota : Vista, zavod za razvoj vrednot, 2015

Način dostopa (URL): <http://www.aleksandrapinteric.com/slikanice/brezplacne/>

ISBN 978-961-93592-3-5

278034944

Avtorske pravice: Delo je ponujeno pod

[Creative Commons Priznanje avtorstva- Nekomercialno 4.0 International licenco.](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/)

Aleksandra Pinterič

ZGODBA O BELEM KROGU



V deželi krogov so živali krogi različnih barv vse od zelenih, rumenih, rdečih in modrih. Ter še mnogo drugih. Krogi so bili različnih velikosti.

Tisti zelo pomembni krogi so bili zelo veliki in so se zelo glasno kotalili po deželi.

Tisti manj pomembni so bili manjši. Pač, samo manjši.

A vsi so se radi gledali v ogledala.

Tisti veliki so se tako radi ogledovali, kako veliki so.

Tisti manjši pa so iskali svoje zakaje za gledanje v ogledalu.

Nekateri so bili vitki, drugi sijoče rdeči, tretji spet modro modri, pa rumeno rumeni in zgubano zeleni.



V deželo krogov so metulji prinašali biserne lučke, ko so svobodni in radostni preletavali v zraku.

V času praznikov, takrat, ko so metulji mrmrali praznično pesem in posipavali kroge z bisernimi kapljicami, so krogi začutili del nečesa večjega, brezmejnega.



Nekega okroglega dne pa se je v deželi pojavil beli krog. Bil je popolnoma bel. Zdelo se mu je, da je tako pust in prazen. Mislil je, da ni tako barvno lep kot ostali krogi.

Pa še znamenje je imel, skoraj tako kot packo. Ravno zato se ni rad gledal v ogledalo. Zdelo se mu je, da vidi samo packo. Ko je tako srečeval vse kroge, tiste rdeče, rumene, zelene, pa oranžne in vijolične tudi, je postajal nekako jezen, da je bel... jezen, da nosi packo.



Seveda, to trapasto packo. Saj je nima nihče, samo on – bel s trapasto packo. Le zakaj ta packa? Z njo ne more biti lep. Z njo je le krog s packo.

Packa... packa... Packe niso za kroge, sploh pa ne za bele kroge. Packe so za drevesa, za miši in podgane, ali pa kamenje. Seveda, kamenje ni pomembno, tako kot so pomembni krogi. Ne, packe ne morejo biti za kroge. Tega ni videl še nihče.

Z dneva v dan je postajal bolj in bolj jezen na packo, to trapasto packo. Le kako naj vidi v ogledalu nekaj lepega? Le kako naj bo on, beli krog, takšen, kot so drugi krogi? Ne more biti in to vse samo zaradi te packe, trapaste packe.



Nastala je misel – majhna kot dih, a večja od trapaste packe. *Kaj če, kaj če, je trapast on, beli krog, in ne packa?* Vzel je oblič in jo prelepil – trapasto packo.

Potem je svet postal druge barve – ogovarjali so ga, če se dobro počuti, ker je nekako drugače bel ali pa, če je z njim vse v redu, nekateri so samo prišli do njega in se ga dotaknili, drugi spet... Drugi pa so šli mimo, tako kot so hodili vedno – mimo... Tretji pa so ga gledali grdo, češ – zakaj mora biti drugačen kot drugi, zakaj mora biti nekaj posebnega.

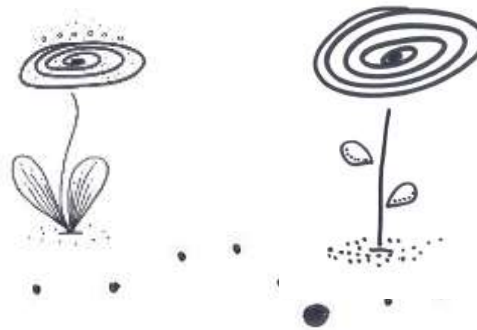


Nekega dne se je dregnul ob drevo in veje so iztrgale obliž.

Ko je stopil k ogledalu, ga je objela groza. Packa, prekleta packa, je bila še večja, veliko večja.

In ne samo, da je bila večja, v njej je bilo nekaj zelenega in nekaj rumenega.

Prekleta packa, prekleta belina, prekleta, da je, kakršen je...



Zavlekel se je stran, več dni ga ni bilo. Brodil je v močvirju svojega obupa in prezira, krivil svet, belino, packo in kroge za peklensko bolečino.

Nekateri so se ozirali in zdelo se je, da ga iščejo s pogledi, drugi so hodili in gledali v tla, tretji so se igralsko nasmihali in četrti so bili samo četrti.

Obrnilo se je nekaj dni, preden so ga sončni žarki pobožali.



Bil je drugačen, nič več sebi podoben.
Bil je črn, popolnoma črn.
Kotalil se je drugače, dihal je drugače.
Tokrat mu je bilo prav celo ogledalo.
Ko se je pogledal vanj, ni videl ničesar.
Postal je to, kar je hotel.
Nič.
In da ga nihče ne vidi, da je kotaljenje med vsemi,
da je zlit in prilagojen.
V njem je skoraj vse utihnilo.
Vse razen packe.



Tak je krivil kroge, ker so se smejali,
krivil tla, ker so se drugi glasno kotalili.
V svoji lastni žalosti, obupu, je zavračal vsak nasmeh, vsako lepo
misel, vsak pogled v ogledalo.
In kadar je z malo zbranega poguma in s pričakovanjem pogledal v
ogledalo ter tiho upal, da to, kar bo videl, ne bo več imelo te
podobe, da bo končno videl to, kar hoče videti – sebe, se to ni
zgodilo.



Bolečina je bila ob tem še večja, porušena pričakovanja so dobivala podobo razbitega stekla, po katerem se je kotalil in si nadeval še hujše rane.

Ker - nič ni bilo, kot je hotel, ne glede na to, kako se je trudil biti kot drugi.

Dvom, obup, razočaranje so postajali prijatelji njegove črnine. Vse bolj je v pogovoru druge zavračal, jih zmerjal, kritiziral in zahteval pravičnost.

Pravičnost, da opraviči svojo bolečino.

Osamljenost je postala njegova dnevna sopotnica.



»Kdo si?« je v preletu vprašal metulj in ga posipal z bisernimi lučkami. Bil je čisto navaden dan in posipavanje je bilo izven pravil. »Pa kaj se greš, odidi stran, ti in tvoje biserne lučke,« je siknil. Metulj je v mrmrajočem preletu pristal na zibajočem se cvetu.

Krogu se je zazdelo, da v njem vidi nekaj veliko več kot samo metulja. Oblil ga je občutek nežnosti in še nečesa, kar mu je bilo tuje, a vseeno blizu.

Metulj pa je razprl krila, nekoliko zafrfotal nad njim, da so s kril odletele še tam stoječe biserne lučke. V njihovem dežnem soju je krog objela mehka svetloba. Iz metulja je izstopilo bitje, oblito z nežno svetlobo in šepetajoč spregovorilo:

»To, kar vidiš, nisi ti. Si veliko več. In tu, kjer si, je del poti na poti do sebe.«



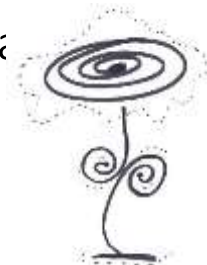
Besede, s katerimi je bitje šepetalo, je krog polnilo z občutki žalosti, radosti, krivde, sočutja in oproščanja.

Nezavedajoč se je izdahnul: »Žal mi je.«
Solze, ki so polzele, so s sabo jemale črnino.

»Oprosti mi«, je sklonjen dodal.

»Nisem to, kar misliš, da sem. Del tebe sem in ti si to, kar sem jaz.
Eno smo.«

Metulj je ponovno zafrfotal s krili in se pognal v nebo. Z njim je izginilo tudi bitje. Beli krog je razmišljujoče obsedel. Konec nečesa bil začetek novega.



Pobral je bleščeče črno kamenje in odšel naprej. Sedel je na rob dežele, opazoval kroge in se prepuščal mislim na doživeto. Zdelo se mu je, da v krogih vidi sebe. Nekako ni mogel mimo razmišljanja, kdo so, kaj so, zakaj so, kam so namenjeni.

V sebi je čutil bolečino in vse močnejšo željo po svobodi. A kaj sploh je svoboda?

V njem se je rodilo, da so krogi del nečesa večjega, del nečesa skupnega, da barva, velikost, kotaljenje sploh ne štejejo.



Nedaleč stran je nekaj sprožilo kamenje.

Plaz kamenja je sprožil plaz bolečih globin.

...da vedno vidijo samo sebe in jim ni mar za druge...

...da vedno razdaja vsem, je zanje tu, ko on potrebuje kaj, ni nikogar...

...da so drugi vredni več...

Iz te jeze so prilezle prve globoke solze.

...da bo vedno ostal tak, grd, iznakažen...

...da zanj ni ljubezni...

...da noče biti tak...

...da je kot capa za cesto, kot en nič...

...da ga nihče ne vidi, nihče ne sliši...



Iz te žalosti so prilezle še globlje solze.

...da ne zmore več lagati sam sebi...

...da je vreden ljubezni...

...da je lep in okrogel...

...da je del drugih in drugi so del njega...

...da je ljubezen, lepota, mir...

...da je to v njem in da je on del vsega...

Iz tega odpuščanja so prilezle najgloblje solze.

Jokal je.

Packa je bila tista, ki ga je rešila.



Pred njim je zrasla gora bleščečih se lučk nastalih iz izjokanih solz. Ob pogledu nanje ga je prevzelo bridko spoznanje in spokojno obenem, od kod prihajajo.

Ta trenutek je odločil spremembo, ko so se biserne lučke povezale, vzpenjale, prepletale, se dvigovale in kot drobceni delci sestavljale mozaik ter sestavljale ogledalo.

Krog je ob tem začutil ganjenost, ljubezen in svobodo, da je prisoten povsod in da je povezan z vsem. Uzrl se je v ogledalo in obstal negiben nad videno podobo. Utrnila se mu je solza, ki je pristala na svetleči dlani.

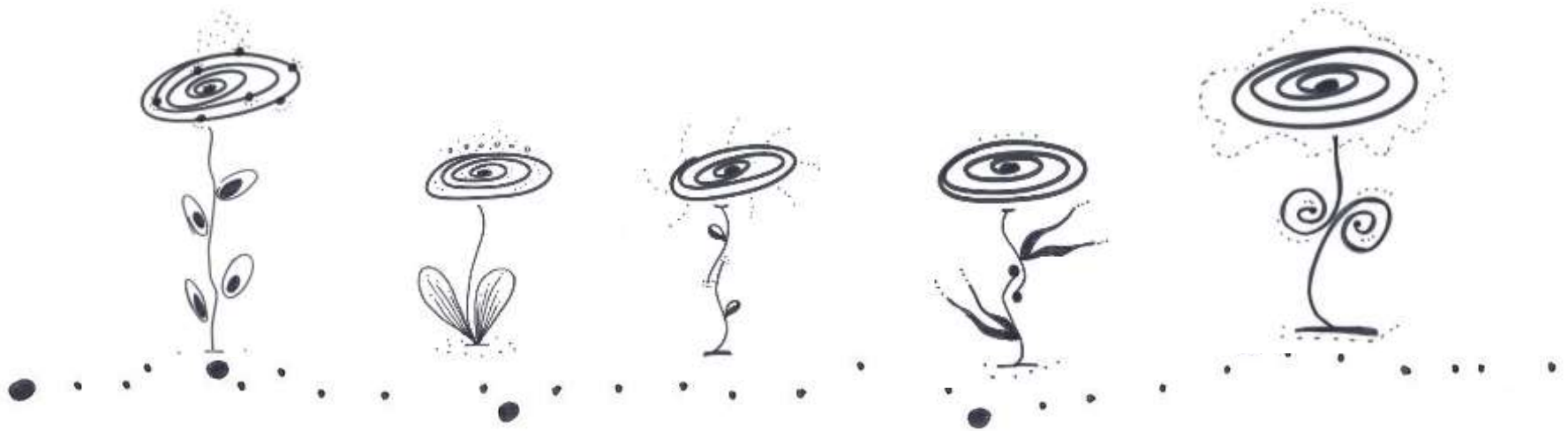
Ob njem je pristal že viden metulj.



Bitje je vzelo biserno lučko z dlani in z njo posipalo bitje pred sabo.

Bitje pred sabo. Da, bitje pred sabo.

Objela ga je želja, da kroge v deželi posipa z bleščečimi lučkami... da jim pove... o... in o.... in o...., da začutijo, za zmorejo, da so že vse... in da... ter da....



Zlil se je z metuljem, se kotalil po bisernih lučkah, si jih položil še v roke in odletel.

Pod njim so se kotalili krogi in se veselili bisernih lučk. Beli metulj je zamrmral, stresel biserne lučke in jim poslal svoje solze z vso ljubeznijo, da iz njih posrkajo majhne modrosti. Krogi so očarano opazovali in praznovali praznik bleščečih se lučk.

Beli metulj je odletel v svobodo in s sabo odnesel bleščeče črno kamenje.



V deželi krogov so živali krogi, različnih barv vse od zelenih, rumenih, rdečih in modrih. Ter še mnogo drugih. Krogi so bili različnih velikosti. Tisti zelo pomembni krogi so bili zelo veliki in so se zelo glasno kotalili po deželi.

Tisti manj pomembni so bili manjši. Pač, samo manjši. A vsi so se radi gledali v ogledala.

Tisti veliki so se tako radi ogledovali, kako veliki so.

Tisti manjši pa so iskali svoje zakaje za gledanje v ogledalu.

Nekateri so bili vitki, drugi sijoče rdeči, tretji spet modro modri, pa rumeno rumeni in zgubano zeleni.



V deželo krogov so metulji prinašali biserne lučke,

ko so svobodni in

radostni preletavali v zraku.



V času praznikov,
takrat ko so metulji mrmrali praznično pesem in
posipavali kroge z bisernimi kapljicami,
so krogi začutili del nečesa večjega,
brezmejnega...





www.aleksandrapinteric.com



**VISTA, ZAVOD ZA RAZVOJ VREDNOT
MURSKA SOBOTA**

**poslanstvo
PREBUJAMO VREDNOTE**

Vrednote, povezanost, razvoj, lastna vrednost in zadovoljstvo - spodbujati s pomočjo znanja, osveščanja, izkušenj in razumevanja v vsem delovanju VISTE.

